

תת"ע 724/06/19 - מדינת ישראל נגד יפית פאר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 724-06-19 מדינת ישראל נ' יפית פאר
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פוקס

המאשימה

נגד

יפית פאר

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 17.2.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: " זה לא קרה. לא אחזתי בטלפון. הטלפון היה על הברך שלי, היד שלי לא נגעה בטלפון. הוא היה מכובה בכלל לא זמין. היו לי שתי מקומות לשים את הטלפון, הוא נפל, הכלבה היתה לידי ולא רציתי שיהיה לידה כדי שלא יהיה לה קרינה. הטלפון באמת נפל, ולא הרמתי אותו. כשעצרתי לשוטר הוא באמת נפל על הרצפה.

ביום 7.10.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"מ לירן סאמאט כהן, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 17.2.19, בסמוך לשעה 11:30, נהגה הנאשמת ברכב בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה בסמוך לק"מ 111, נצפתה על ידי עד התביעה, שנסע במקביל אליה ולימינה, על גבי אופנוע משטרה, כאשר היא אוחזת טלפון נייד בגודל בינוני, עם כיסוי לבן, בידה השמאלית, מעל רגל שמאל.

העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב ואז הבחין בה, כשהיא משליכה את הטלפון לעבר השטיח לרגליה.

העד הסביר לנאשמת את מהות העבירה ותגובתה הייתה: "הטלפון היה על הברך שלי. לא דיברתי בו ולא שלחתי סמס".

בחקירתו הנגדית, עמד העד על כך שהבחין בנאשמת אוחזת בטלפון הנייד בידה השמאלית, מעל רגל שמאל ומשליכה אותו לרצפת הרכב, כאשר סימן לה לעצור את הרכב.

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור, כאשר הטלפון הנייד מונח על ברכה, אך לא עשתה בו שימוש ולא נגעה בו במהלך הנסיעה, שכן, מדובר בטלפון המשני שלה ויש לה מכשיר נוסף, של העבודה. לדבריה, לא רצתה להניח את הטלפון ליד הכלבה, שישבה לצידה. עוד טענה הנאשמת, כי הטלפון נפל לרצפת הרכב, כאשר היא עצרה ולא בגלל שהשליכה אותו מידה.

בחקירתה הנגדית, טענה הנאשמת, כי בדיון ההקראה, הובהר לה כי הנחת הטלפון על הברך, היא עבירה.

לשאלות בית המשפט, הבהירה הנאשמת, כי בניגוד לטענתה במועד ההקראה ובמהלך עדותה, הטלפון שהיה מונח על ברכה, לא היה כבוי, אלא לא פעיל באותו רגע ואם הייתה מקבלת שיחה, הוא היה מצלצל.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד נסע במקביל לרכב הנאשמת, במרחק של מטר בלבד, כאשר הוא רכוב על אופנוע משטרתי, תיאר את הטלפון עצמו, את אופן אחיזה בו ואת השלכתו לרצפת הרכב לבסוף.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. גרסת הנאשמת לא עשתה עלי רושם אמין כלל ועיקר, אבל גם אם הייתי בוחרת לאמצה במלואה, הרי שמדובר בעבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, הקובעת, בסעיף (2): **"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב, המונע נפילתו**". למותר לציין, כי הנחת טלפון נייד על הברך, אינה עומדת בדרישת המחוקק, כאמור.

4. בנוסף לאמור, סתרה עצמה הנאשמת והציגה טענות שאינן סבירות וזאת בלשון המעטה. במועד ההקראה, טענה הנאשמת כי הטלפון שהיה על ברכה, היה **"מכובה. בכלל לא זמין"**, בעדותה טענה כי הטלפון היה **"לא בשימוש"** וממילא, יש לה טלפון קבוע של העבודה ואילו מתשובתיה לשאלות בית המשפט, התברר כי

הטלפון היה פעיל וזמין. אם אכן חששה הנאשמת לכלבתה ולקרונה הנשקפת לה מעצם הנחת הטלפון הנייד לצדה, מדוע לא הניחה אותו על המושב האחורי? אם ממילא לא היה לה צורך להשתמש בטלפון זה, "הטלפון המשני", כהגדרתה, מדוע היה צורך להניחו על הברך? ההסבר של הנאשמת, לפיו, הטלפון היה על ברכה בשל "חוסר מקום", הינו הסבר דחוק ולא משכנע.

5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי

שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה, כמיוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט' חשוון תש"פ, 07 נובמבר 2019, במעמד הצדדים